

Οι γυναίκες «αράχνες» (2)

του Λευτέρη Παπαδόπουλου

Φοβάμαι ότι η Λίνα Αλεξίου, στο χτεσινό «αντίλογό» της, απ' αυτήν τη στήλη, εντόπισε την κριτική της σ' ένα ασήμαντο ποσοστό γυναικών της πόλης, αφήνοντας έξω από τον προβληματισμό της, τα εκατομμύρια των Ελληνίδων, που ούτε «ανυδρό προσωπείο χειραφέτησης» φοράνε, ούτε «την ελευθερότητα επιλέγουν». Βιώνουν, απλώς, κάθε μέρα –και δραματικά– τη «δυστυχία του να είσαι γυναίκα».

Στην επαρχία, η γυναίκα, εξακολουθεί να στέκεται σούζα μπροστά στον άντρα-πατέρα, αδελφό, σύζυγο. Εξακολουθεί να μην μπορεί να βγει από το σπίτι, χωρίς την άδεια του «αφέντη». Εξακολουθεί να πηγαίνει, χαράματα, στο χωράφι κι ύστερα, να μαγειρεύει, να πλένει, να μπαλώνει, να φροντίζει τον άντρα και τα παιδιά και, κατάκοπη, να πλαγιάζει, για να δεχτεί, μετά τα μεσάνυχτα, τη «σεξουαλική επίθεση» του συζύγου της, που γυρίζει σουρωμένος ή «θανασόπληκτος» από το καφενείο.

Αλλά και στην Αθήνα, ακόμη, τι συμβαίνει; Δε λειτουργεί, σήμερα, ένα κέντρο, που δέχεται γυναίκες, μετά από ξυλοφορτώμα και «ουστ, έξω από το σπίτι»; Μπορεί να κυκλοφορήσει γυναίκα, μόνη με αυτοκίνητο, χωρίς να φάει ατέλεκτες μούτζες και χωρίς ν' ακούσει, χιλιάδες φορές, το «τράβα μωρή στην κουζίνα να πλύνεις τα πιάτα»;

Μπορεί μια νόστιμη κοπέλα, να πάει να πιάσει δουλειά, χωρίς ο προϊστάμενος, στις πιο πολλές περιπτώσεις, να της «τα ρίξει», άλλοτε απροκάλυπτα κι άλλοτε έμμεσα εκβιάζοντας την; Γίνεται διαφήμιση, για κούζινες, πιάτα, πλυντήρια, χωρίς τη γυναίκα-υπερήτρια; Γίνεται διαφήμιση για αυτοκίνητα, ταγάραι κι ότι άλλο μπορεί να βάλει ο νους σου, χωρίς γυναίκα ημίγυμνη; Κι η παράνομη έκτρωση; Και το αμπαράλιασμα του κορμιού και της ψυχής; Και το αντισυλληπτικό χάπι, που χορηγείται στη γυναίκα-πειραματόζωο, χωρίς προηγουμένως να έχουν ελεγχθεί οι παρενέργειές του;

Και τι να πω, για την εργαζόμενη γυναίκα, που γίνεται χίλια κομμάτια, για να μπορέσει να τα προλάβει όλα; Τι να πω για τη νέα μάνα, που την παρατάει ο άλλος μ' ένα βρέφος στην αγκαλιά; Τι να πω για τη ζωντοχήρα, που δε θεωρείται άνθρωπος, αλλά «εύκολη λεία»; Τι να πω για την Υακίνθη, την κόρη μου τεσσάρων ετών χερουβείμ, που πήγε να τη σκοτώσει ο παπός, επειδή θέλησε να μπει στο «ιερό» της εκκλησίας; Όχι, Λίνα μου. Νομίζω, πως δεν έχεις δίκιο. Η γυναίκα, στον τόπο μας, είναι αυτή που περιγράφω. Αυτή, που σπουδάζει, ναι, έχει πέντε δεκάρες, ναι, έχει γνώμη, ναι –της το επέτρεψαν, εππέλους!– αλλά βρίσκεται συνεχώς κάτω από την μπότα μας και συνεχώς αμύνεται. Κι αυτήν τη γυναίκα, που μια ζωή αμύνεται καμέσα στην άμυνά της, κάποτε –το ασήμαντο ποσοστό, που είπα στην αρχή– πλέκει, ενδεχομένως και «ιστούς αράχνης» ή κάνει κάποιες ακρότητες, πιστεύω ότι εγώ, ένας από τους, λόγω φύλου, δυνάστες της, δεν έχω το δικαίωμα να την καταδικάσω. Αντίθετα, έχω την υποχρέωση να σταθώ δίπλα της. Μέχρις ότου, ο κόσμος μας, γίνει ανθρώπινος για όλους τους ανθρώπους.